

De Laatste Erfgenaam

Boek II

De Smaragden Troon

Evi F. Verhasselt

Proloog

Ik dacht dat ik wist hoe kort een eeuwigheid duurt en hoelang een ogenblik, maar de afgelopen maanden heeft zelfs de tijd me kunnen verrassen. Toen de Juvenator me uit zijn ijzeren omarming bevrijdde, vreesde ik je aankomst in Thrill te missen en nu merk ik dat ik te vroeg ben. Andal'har vliegt rondjes boven de Schuimkliever. Hij waarschuwt me dat we niet lang meer in de lucht kunnen blijven. Zijn drakenvleugels worstelen met de opkomende storm. Bliksems lichten blauw op tegen de nachthemel en de maan verbergt zich achter dreigende wolken. Ik probeer me de reis op de Schuimkliever voor de geest te halen, maar dat lukt niet en ik vraag me af waarom. Ik herinner me enkel mijn eerste blik op de kusten van Eliflain. Het gulden ochtendlicht ontsprong aan de oceaan en omhulde heel Thrill in een warme gloed, vanaf de obscure taveernes in de haven tot aan het majestueuze paleis dat bovenaan het klif boven de stad uittorende. Mijn herinneringen staan in schril contrast met wat ik nu zie: het dansende schip dat vecht tegen de aanwakkerende wind te midden van woeste, schuimende golven.

Ik vraag Andal'har verder te vliegen, want ik heb een afspraak met een ziener op de Dromenberg om een boodschap voor jou achter te laten. Wanneer ik achterom kijk en een laatste blik werp op de Schuimkliever, herinner ik me weer flarden van die reis. Mijn mond vult zich met een zure smaak en ik buig me verbouwereerd over de drakenrug. Ongewild glippen de beelden door de grenzen van mijn geest en wanneer Andal'har de wind vangt in zijn vleugels, voel ik zijn geschubde lijf sidderen van het lachen. Ik wou dat ik mijn eerste reis over het Nauw alweer vergeten was.

De kist sloot me in.
Het was aardedonker
En ik was nog nooit zo misselijk geweest.

1. Verstekeling

“Laat me eruit, alsjeblieft, laat me eruit!”

Voor het eerst sinds haar opsluiting liep er iemand rond in het ruim. Met haar laatste krachten klopte Eleanora op de houten wand van de kist waarin Zorgas haar verborgen had. Ze wist niet hoelang ze al ondergedoken zat, want ze had een hele tijd geslapen en was pas wakker geworden toen het schip heftig heen en weer begon te deinen. Haar maag was niet bestand gebleken tegen de zee. De gevolgen daarvan lagen in een hoekje van de kist onder een dunne laag stro. De zure geur was in haar kledij gedrongen en kleefde aan haar lichaam. Bij vlagen overmande die haar, waardoor ze opnieuw misselijk werd.

Het licht van een lantaarn bewoog door het ruim en door de reten van de kist zag ze een schaduw de lading inspecteren. Touwen werden gecontroleerd en strakker aangespannen, kisten weer op hun plaats geduwd en vastgezet met steigerhout, pluggen of meer touw. De schaduw kwam haar richting uit en ze herhaalde haar smeekbede met raspende stem. Ze moest eruit. Het kon haar niet meer schelen dat de kans bestond dat men haar overboord zou zetten. Ze moest hier weg, de buitenlucht in.

Tot haar grote opluchting werd de kist die bovenop die van haar stond verschoven en werd het deksel van haar houten gevangenis geopend. Er was te weinig licht om de man te zien die over haar heen gebogen stond, maar ze zag wel dat hij groot was, ontzettend groot. Handen als kolenschoppen tilden haar op als was ze een jong hondje. Door de beweging steeg er een walm op uit de kist en ze begon spontaan te kokhalzen.

“Niet hier, kleintje,” zei een stem die rolde als de donder, “dat hoort thuis in de zee.”

De man droeg haar als een lappenpop het ruim uit, het dek op, de frisse avondlucht in en hing haar voorzichtig over de reling. Hij gaf haar zachte schouderklopjes en maakte sussende geluidjes, terwijl ze haar maag leeg spuugde in het donkergrijze water van het Nauw.

“Goed zo, kleintje, gooi het er allemaal maar uit.”

Uitgeput liet ze zich op de houten vloer in elkaar zakken. De regen viel in dikke druppels naar beneden en koelde haar verhitte huid. Ze rilde en gloeide tegelijkertijd. Het liefst wilde ze zich oprollen in een bal en wegkruipen in een hoekje.

“Huivert!” riep een stem vanaf het bovendek. “Wat is dat?”

“Ze zat in het ruim, Stuur.”

“Een verstekeling? Weet de kapitein dat al?”

“Nee, ik wilde hem net gaan informeren.”

“Is de lading verankerd?”

“Ja, Stuur.”

“Waar wacht je dan nog op? En zeg de kapitein dat de wind aan het keren is!”

“Het spijt me, kleintje. Ik moet even weg.”

Eleanora keek op naar de man die haar gered had. Hij was zo groot, dat ze haar hoofd helemaal achterover moest buigen om zijn gezicht te zien. Zijn huid had de kleur van kastanjes en stak schrill af tegen zijn hoofddoek van gebleekt katoen. Om zijn schouders hing een bruine, wollen mantel, die bij zijn middel samengehouden werd door een opvallende leren riem, versierd met felblauwe stenen. Hij knielde naast haar neer en toverde een innemende glimlach tevorschijn. Hij was iets waar haar vader verhalen over verteld had. Ze kende zelfs een paar woorden van zijn taal, al had ze nooit gedacht dat ze iemand zou ontmoeten waarmee ze die kon wisselen.

“Je bent een Gerrigh.”

“Ja, kleintje, ik ben een reus uit het verre Gragh-Hor. Mijn naam is Dan Huivert Sneeuw, maar je mag me Huivert noemen. Denk je dat ik je even alleen kan laten?”

De Gerrigh stonden bekend om hun liefde voor het geschreven woord. Dichters stonden hoog aangeschreven in het land en volgens een oude traditie kregen kinderen niet zomaar een naam, maar verwees die naar een gedicht dat door de ouders geschreven werd voor hun ongeboren kind. Eleanora kon alleen maar raden naar het stukje poëzie dat hoorde bij Huiverts naam. Het sneeuwde nooit in Gragh-Hor.

“Gaat de kapitein me overboord gooien?”

Hij knielde naast haar neer en zijn reuzenvingers streken de natte haarlokken weg uit haar gezicht. Ze hield ongewild haar adem in, maar Huivert behandelde haar als een porseleinen pop en lachte haar vriendelijk toe.

“Kapitein Ravarin respecteert doorgaans de wetten van de zee, maar ik zal er persoonlijk op toezien dat je aan boord mag blijven. Blijf hier zitten tot iemand je komt halen en als je moet overgeven, dan weet je waar het hoort.”

Eleanora knikte en trok haar knieën op toen ze een nieuwe golf van misse-lijkheid voelde opkomen. De regen viel inmiddels gestaag naar beneden, maar ze bleef zitten waar ze was, precies zoals Huivert haar gezegd had. Haar kleren

raakten doorweekt en ze maakte zich zo klein mogelijk om warm te blijven. Rillend bedacht ze dat de regen tenminste de stank uit haar kleren zou wassen. Zodra haar maag zich weer omkeerde, stond ze op en boog zich over de reling, maar er was niets meer dat ze nog in de zee kon uitspugen. Het zoute water spatte uiteen tegen de wand van het schip en sloeg haar vol in het gezicht. Voor het eerst keek ze op.

De zee. Niets had haar ooit voorbereid op die immense massa water, op golven die zo hoog waren dat ze bijna over het schip heen rolden. En wat haar nog het meest beangstigde: er was nergens land te zien. Angst overmande haar. Haar benen trilden zo heftig, dat ze gedwongen was zich op het dek te laten neerzakken. Ze leunde tegen de houten wand en sloot haar ogen. Waarom was ze ooit vertrokken uit Mondua? En waarom voelde ze zich zo ziek? Misschien lag het aan de soep die ze bij Zorgas gegeten had. Ja, dat moest het wel zijn.

“Joef? Vader?”

Bij het horen van het bekende accent opende Eleanora de ogen. Voor haar stond een dwerg in een witte voorschoot waarop bloedvlekken zaten. Hij liep rond in net zo’n kuitbroek als Huivert, maar droeg er een bleek hemd met deels opgerolde mouwen overheen. Er zat een koksmes in zijn riem en bovenop zijn bijeengebonden haar dat in duimdikke strengen over zijn rug viel, zat een slappe, beige muts. De regen leek hem niet te deren. Hij stak haar een pollepel toe die gevuld was met water.

“Ik hoef niet,” weerde ze hem af. “Toch bedankt.”

Ze durfde niets te drinken uit angst dat de zee het toch maar weer zou opslokken. De dwerg klakte geërgerd met zijn tong.

“Javel, ik zeg dat jij moet drinken. Anders raak jij uitgedroogd. Hier.”

Hij duwde de lepel dwingend haar richting uit en ze durfde hem niet nogmaals te weigeren. Ze dronk de lepel leeg en voelde zich meteen iets beter, al hielp het niet tegen de misselijkheid.

“Dank je.”

De dwerg wuifde haar woorden weg met een keelachtige klank die beduidde dat het hem niets uitmaakte.

“Ies mijn verk,” zei hij. “Als iemand ziek aan boord, dan ik zorg voor die.”

Eleanora nam zijn uitmonstering nog eens op en fronste de wenkbrauwen.

“Ik dacht dat je de kok was.”

De dwerg haalde zijn schouders op.

“Kok, doktor... Ies allemaal zelfde. Moet jij nog braken? Of ies beter?”

“Het gaat wel,” zei ze, maar net op dat moment golfdde haar ingewanden opnieuw en moest ze zich haasten om de reling te halen. Even later kromp ze opnieuw kreunend in elkaar tegen de wand van het schip. De regen maakte het

dek glibberig en alle lagen van haar kledij waren doorweekt. Ze had zich nog nooit zo slecht gevoeld.

“Ik ga dood,” mompelde ze.

“Njit, njit, zo erg ies niet. Jij bent zeeziek. Ies niet erg.”

Zeeziek? Daar had ze nog nooit van gehoord. Hoe kon een hoop water iemand ziek maken?

De dwerg nam haar linkerpols en schoof er een halfopen, bronzen armband overheen die aan de uiteinden afgewerkt was met twee duimgrote, felblauwe parels. Vervolgens nam hij een tweede armband en schoof die over haar andere pols.

“Ies voor jou,” glimlachte de dwerg. “Ies velkomstgeschenk.”

“Dank je wel,” mompelde ze verbaasd. Het was eenvoudig maar prachtig handwerk en ze vroeg zich af of de armbanden helemaal uit Grag-hor kwamen, aangezien ze de blauwe stenen eerder op de uitdossing van Huivert had gezien. De halve ringen drukten in het vlees aan de binnenkant van haar polsen, maar toen ze een armband lossen wilde maken, hield de dwerg haar tegen.

“Ies pressiepoenten. Kijk, die parels droekken op die pressielijnen en maken jouw hoofd wijs dat er ies geen zee die beweegt en misselijk maakt. Hou armband aan en drink vader, dan hoepel jij zo veer over het dek.”

Ze geloofde er geen snars van, maar ze was bereid om alles te proberen. Als de armbanden haar konden genezen, dan mochten ze haar hele bloedtoevoer afsnijden.

“Bedankt, eh, dokter...”

“Pinxter Vaterteen,” zei hij en er verschenen vriendelijke lachrimpeltjes rond zijn blauwe ogen. “Jij kan staan?”

Ze haalde enkele keren diep adem en concentreerde zich op de horizon die stilaan aan het vervagen was door de snel invallende duisternis.

“Ik denk het wel.”

“Goed, dan moet jij mij volgen. Die kapitein vil je spreken.”

Nog een beetje wiebelig op haar benen, liep Eleanora achter Pinxter het dek over, een deur door en een trap af die benedendeks uitkwam. Er was een gang met verschillende deuren, waarvan er eentje openstond die toegang gaf tot de kombuis. De dwerg liep ze allemaal voorbij en klopte op de laatste. De stem die antwoordde klonk nors en brommerig, waardoor Eleanora eens te meer besefte in welke benarde situatie ze terecht was gekomen. Ze probeerde zich te concentreren op haar ademhaling en niet aan haar kantelende maag te denken of het druppen op de vloer van haar doorweekte kleren. Pinxter wuifde haar naar

binnen, waarna ze zich langs hem heen wong en de kapiteinshut betrad. De deur sloeg met een harde klap achter haar dicht.

“Ga zitten.”

De barse stem hoorde toe aan een man met inktvlekken op zijn vingers die even blauw waren als het vest met koperen knopen dat hij droeg. Vanonder zijn borstelige wenkbrauwen keken een paar staalgrijze ogen Eleanora aan alsof ze recht door haar heen konden boren. Ze slikte en zette zich gehoorzaam neer op de eenvoudige stoel die bij een glanzend gepoetste, eikenhouten tafel stond. Op het blad lagen haar weinige eigendommen uitgespreid op iets waarvan ze vermoedde dat het een zeekaart was. Haar natte kleren kletsten op de houten zitting, maar dat kon Eleanora minder schelen dan het feit dat de kapitein zomaar met zijn neus in haar bezittingen zat.

“Dat zijn mijn spullen,” zei ze.

De man negeerde haar opmerking. “Ik ben kapitein Ravarin, en voordat ik beslis wat ik met je ga doen, wil ik graag weten waarom Zorgas je aan boord gesmokkeld heeft.”

“Zorgas?”

“Ik weet dat hij het was. Hij sprak me aan in de Lege Kan en vroeg of ik een passagier wilde meenemen. Toen ik dat afwees, begon hij over een lading drakenvruchten die hij in Thrill wilde krijgen. Ik had uiteraard de lading moeten nakijken, maar iemand had me er net op gewezen dat je af en toe risico's moet durven nemen. Het was een domme zet. Ik wist dat Zorgas niet te vertrouwen was.”

Daar kon ze kapitein Ravarin alleen maar gelijk in geven. De gewezen Bloedridder had in het verleden al bewezen dat hij meedraaide met de wind en het was stom geweest om te geloven dat hij haar naar Thrill zou kunnen smokkelen. Nu moest ze zich uit een lastig parket praten, zonder al te veel prijs te geven.

“Ik kwam Zorgas tegen in Mondua en omdat ik niet bekend was met de haven, vroeg ik hem om mij een plaats te bezorgen op een schip naar Thrill. Hij hielp me, omdat hij op die manier een schuld bij me wilde inlossen.”

“Een schuld inlossen?” Ravarin fronste zijn wenkbrauwen, boog zich voorover en steunde met zijn handen op de tafel. “Kapitein Dunnik heeft hem een maand op zijn schip gehad en beweert dat hij een bekeerde Bloedridder is. Ik geloofde toen al geen snars van dat verhaal en zodra ik het gezicht van dat schorem tegenover me zag zitten in de herberg, wist ik dat Dunnik zout water had gedronken. Volgens mij wil de Rode Hand hem niet eens meer hebben. Zorgas is het type mens dat zich tot over zijn oren begraaft in de problemen, om

er dan zo hard mogelijk van weg te lopen. Welke schuld vond die wezel belangrijk genoeg om je aan boord van mijn schip te smokkelen?"

"Ik acht hem verantwoordelijk voor de dood van mijn vader."

Terwijl ze de woorden uitsprak, braken de herinneringen door de muur heen van het kamertje in haar hoofd waar ze hen zorgvuldig in had opgesloten. Het gevecht bij het Oog van de Naald waarbij Yarbrin, prins Nathan en haar vader rug aan rug gevochten hadden tegen een overmacht aan Bloedridders, stond haar weer scherp voor de geest. De nauwe doorgang, samen met haar pijlen die van bovenaf op de open plek regenden, had hun het voordeel gegeven in het gevecht. Het was echter tot aan het einde toe nipt geweest. Terwijl haar laatste pijl door de lucht scheerde, sprong een neergeslagen ridder weer op en viel haar vader aan. Ze wenste nog steeds dat ze die pijl had kunnen terugroepen. Haar vader was gestorven met de naam van haar moeder op zijn lippen, een laatste geschenk, want tot op die dag had ze niet geweten dat zij nog leefde. De rest van haar vaders erfenis lag nu oneerbiedig geëtaleerd op de tafel van de scheepskapitein.

"Met Zorgas' hulp hoopte ik mijn vaders Shinkaro weer thuis te brengen."

Ravarin nam de lederen koker op, woog hem op zijn hand en opende hem. Eleanora klemde haar tanden op elkaar. Het hoorde niet dat iemand met zijn handen aan haar vaders eigendom zat!

"Een Shinkaro weer naar de Meesteres der Getouwen brengen is een eerbare zaak," zei hij op een droge toon, "maar het is geen reden om er tijdens de winter als verstekeling het Nauw voor over te steken. Bovendien is deze leeg. Waar is de Dai'shin die hierin zat?"

Het was voor haar vanzelfsprekend geweest dat de dunne, kleurige doek die symbool stond voor haar vaders macht, ook bij hem bleef na zijn dood.

"Daarin hebben we hem begraven."

Ravarin sloot de koker en legde hem bij de rest van haar spullen.

"Wie zijn 'we'?"

"Mijn oom, pleegbroer en pleegmoeder."

Het leek haar beter om de identiteit van haar reisgezellen zo vaag mogelijk te houden. Ravarin hoefde niet te weten dat ze banden had met het gevallen Zuid-Terumeense koninklijk huis.

"Wat is er met hen gebeurd?"

"Bloedridders," vatte ze bondig samen. "Ik kon ontkomen door er eentje te doden, maar ik was bang dat ik weer in hun handen zou vallen en daarom wilde ik Mondua zo snel mogelijk verlaten."

Dat was niet helemaal onwaar. Er was inderdaad een aanval geweest en ze was ontsnapt door haar belager neer te steken, al was dat pas op het einde van

haar reis gebeurd. Ze had geen vinger uitgestoken terwijl de Bloedridder doodbloedde en hilde om hulp. Nog steeds hoorde ze Sigfried in haar nachtmerries schreeuwen en zijn naam stond op een duistere plek in haar geheugen gegrift. Ze wilde dat ze hetzelfde had kunnen doen met de andere Bloedridders, diegenen die Nathan hadden vermoord. Onderweg naar Mondua had ze bittere tranen gehuild om het bloed van haar beste vriend dat vergoten was in de sneeuw. In de spiegeltoren, het centrum van haar geest, kon ze niet voorbij zijn zilveren boom lopen zonder een blik te werpen in de onpeilbare duisternis die achter het gebroken spiegelglas lag.

Niets van dat alles had echter iets met haar haastige reis naar Thrill te maken. Er waren onthullingen geweest over haar identiteit die tot een aanslag op haar leven hadden geleid. Daarom was ze op de vlucht geslagen. Volgens Yarbrin, die ternauwernood de aanval van de Bloedridders overleefd had, was er maar één persoon die haar veiligheid kon garanderen: koningin-moeder Eleanora, haar grootmoeder wier naam ze droeg omdat haar werkelijke naam onuitsproken moest blijven. Agrathéya. Haar kaakspieren verstrakten toen de naam ongewild in haar geest opdook. Ze duwde hem weg. Niemand mocht het weten. Haar leven hing ervan af.

Kapitein Ravarin pikte een ander voorwerp op dat hij nieuwsgierig liet ronddraaien in zijn handen. Het was de Aemon Chi die ze in haar vaders spullen gevonden had. Het ivoren doosje was sierlijk besneden met bladerranken en bloemen en had zijn geheim nog niet prijsgegeven.

“Ook een erfenis van mijn vader,” zei ze. “Slechts één iemand is in staat het te openen, maar ik weet niet wie dat is. Ik heb ook geen idee wat het bevat.”

Zwijgend plaatste de kapitein het kleinood naast de Shinkaro en wees op de zilveren fluit die dwars over zijn kaart lag.

“Is dat ook een erfenis, of speel je er zelf op?”

Ze wou dat ze in staat was Ravarins gedachten te lezen, zodat ze wist wat hij wilde, maar ze was te moe, te koud en te misselijk om zich te concentreren. Ze had elk beetje energie nodig om zijn vragen te beantwoorden.

“Nee, ik kan geen instrument bespelen.”

Tijdens de koude winterdagen speelde haar vader soms op zijn fiedel, maar de zilveren fluit had hij nooit aangeraakt. Toch was het instrument belangrijk genoeg geweest voor hem om mee te nemen op de reis naar Thrill, terwijl hij zijn fiedel thuis had gelaten. Ze kon enkel raden naar de reden daarvan.

Knarsetandend keek ze toe hoe Ravarin de fluit van dichtbij bekeek en het licht van de lantaarn, die boven de tafel hing, over het glanzende oppervlak liet spelen.

“Waarom wilt u dat allemaal weten? Ik vind het eerlijk gezegd niet prettig dat u aan mijn spullen zit.”

Langzaam legde de kapitein het instrument neer, keek haar kort aan met zijn staalharde, grijze ogen en leegde vervolgens de twee buidels die onderin haar tas gezeten hadden. Koperen en zilveren munten rolden over de tafel.

“Ik probeer, juffrouw, te bepalen wat de waarde is van uw bezittingen, zodat ik u niet al uw geld afhandig hoef te maken. Het is namelijk de gewoonte dat een verstekeling betaalt voor zijn overtocht en uw budget is beperkt. Het weinige geld dat u bezit, zal u hard nodig hebben in Thrill.”

“Betalen? Ik dacht dat Zorgas...”

“Zorgas heeft mij een kist drakenvruchten verkocht, juffrouw, en daar hoop ik flink wat winst op te maken. Drakenvruchten hebben bovendien geen behoefte aan voedsel, water en medische zorg en bovendien vermoed ik dat u niet wil dat ik u uitlever aan de havenwacht. Ik heb gehoord dat ze behoorlijk moeilijk doen als iemand stiekem Eliflain probeert binnen te komen.”

Zorgas had dus een flinke som geld verdiend door haar in het geheim aan boord van de Schuimkliever te brengen en nu was ze dat geld aan de kapitein schuldig. Het was een zware vergissing geweest om de Bloedridder te vertrouwen. En dat ze niet zomaar Thrill zou kunnen binnen wandelen, was iets waar ze zelfs nog niet bij stil had gestaan! Als ze werd opgepakt, zou het vast niet lang duren voor haar ware identiteit werd ontdekt en dat moest ze absoluut vermijden.

“Hoeveel... Hoeveel kost het?” Tussen haar juwelen lagen wat koperen en zilveren kronen, geld dat ze ingewisseld had voor de daalders in haar beurs en dat wat de verkoop van Sigfrieds paard had opgebracht. Ze merkte op dat er nog steeds enkele vergeten Zuid-Terumeense munten tussen lagen.

“Voor de overtocht? Of het binnensmokkelen?”

Eleanora voelde zich erg ongemakkelijk bij de nuchtere vraag van de kapitein, maar ze kon er niet omheen, ze had een manier nodig om onopgemerkt Thrill binnen te geraken.

“Beide,” bekende ze.

“Al die Terumeense rommel mag je houden. Misschien dat je er in de Gulden Waag nog wat voor krijgt, maar ik kan er niets mee beginnen. Het enige bruikbare zijn de hertogelijke kronen, want die kan je vlot inwisselen tegen mirl, maar die ga je zelf hard nodig hebben. Misschien dat dit echter wel iets is.”

Hij plukte een stel oorbellen tussen de munten vandaan en hield ze tegen het licht. De in goud gevatte diamantjes lichtten helder op, waardoor er veelkleurige sterren dansten over de wanden en het plafond van de kajuit.

“Die waren van mijn moeder,” waarschuwde Eleanora de kapitein, “die krijgt u niet.”

Ravarin sloot zijn vingers om de sieraden en keek op haar neer. Er lag geen greintje mededogen in zijn blik.

“Het is kiezen of delen, juffrouw, en ik denk dat ik zeer schappelijk ben. De kronen voor de overtocht en dan moet u in de haven van Thrill zelf uw plan trekken of dit stel diamanten oorbellen in ruil voor de oversteek én een vrije toegang tot de stad.”

Ze was er van in het begin vanuit gegaan dat ze vroeg of laat haar juwelen zou moeten verkopen, maar het stak haar om ze te zien verdwijnen in de handen van kapitein Ravarin.

“Wacht.” Ze haakte de halsketting los waaraan de zilveren ring met groene steen bengelde die Yarbrin haar geschonken had. Het andere kettinkje, met het gouden medaillon waarin het portret van haar moeder zat, liet ze om haar nek hangen. “Ik heb deze nog. Misschien kunnen we tot een overeenkomst komen.”

De kapitein bekeek het juweel argwanend. Hij haalde er zelfs een vergrootglas bij, terwijl hij de ring bleef ronddraaien tot hij de inscriptie binnenin kon ontcijferen. Ontzet keek hij haar aan.

“Weet u wel wat dit is, juffrouw? Ik zou wel gek zijn! Waar hebt u dit vandaan? Beseft u dat het een halsmisdaad is om iets dergelijks in bezit te hebben of te gebruiken? Of denkt u dat u mij op deze manier een anker rond de nek kan binden?”

Verbijsterd staaarde Eleanora naar kapitein Ravarin. Ze had geen flauw idee waarover hij het had. Yarbrin had haar gezegd dat ze de ring moest gebruiken in noodgevallen en als dit geen noodgeval was, dan wist ze het ook niet meer!

“Je weet het niet,” stelde de kapitein vast toen hij haar reactie zag. “Je weet het echt niet.”

“Ik ... ik kreeg hem van een vriend.”

“U hebt gevaarlijke vrienden, juffrouw. Hebt u de inscriptie in de ring gelezen?”

Nee, natuurlijk niet. Nadat ze het ding om haar nek had gehangen en ont-snapt was uit Mariyins kamp, was ze de ring eerlijk gezegd compleet vergeten.

“*Davoy chabreh il Maganór*, aldus gebiedt de Smaragden Troon.”

Een koude rilling gleed over Eleanora's rug. De Maganór, de Smaragden Troon, was de zetel van macht in Eliflain! Wat had Yarbrin bezielde om de ring aan haar te geven?

“Wie de ring gebruikt,” legde Ravarin uit, “spreekt in naam van de Tsirim en dat wil je niet doen als je daar zijn toestemming niet voor hebt. Het kost je je

hoofd. Ik wil hem niet bezitten en ik raad je aan om je er zo snel mogelijk van te ontdoen.”

Dat klonk logisch. Het laatste wat ze wilde was opgepakt worden met dat ding! Tenzij... Op een gegeven moment zou ze contact moeten leggen met haar grootmoeder en er was weinig kans dat ze die ongehinderd in de stad zou kunnen benaderen. Was dat misschien het plan geweest van Yarbrin?

“Zou ik,” vroeg ze, “met de ring het paleis in kunnen wandelen zonder dat iemand me tegenhoudt?”

Kapitein Ravarin schudde vol afschuw het hoofd, alsof hij haar beschouwde als iemand die door waanzin bevangen was.

“Ik wil zelfs niet weten waarom je dat zou willen doen. Het is jouw leven dat je van plan bent te verspillen.” Hij drukte de ring weer in Eleanora’s handen. “Doe ermee wat je wilt. Ik neem de oorbellen wel en de rest mag je houden. Ik wil er verder geen woord meer over wisselen.”

“Maar...” probeerde Eleanora nog, maar Ravarin negeerde haar en riep over haar protesten heen naar zijn chirurgijn.

“Waterteent!”

De dwerg verscheen onmiddellijk en er lag een schuldige blik in zijn ogen. Hij had waarschijnlijk aan de deur staan luisteren en elk woord gehoord.

“Kapitein?”

“Geef juffrouw...” De kapitein fronste en keek haar vragend aan.

“Eleanora,” vulde ze gehoorzaam de stilte in.

“Geef juffrouw Eleanora een slaappleaats en zorg dat ze uit de weg van de bemanning blijft.”

“Ja, kapitein,” antwoordde Pinxter gehoorzaam en wenkte haar met hem mee te gaan. Eleanora greep haar tas, deed de munten weer in de buidels en stak ze samen met haar spullen weg, terwijl ze het niet naliet Ravarin uitdagend aan te kijken. Hij moest het eens wagen haar tegen te houden! De kapitein was niet onder de indruk.

“Maak voort, juffrouw, mijn bemanning wacht op me,” spoorde hij haar aan.

Ze verliet de kajuit met gemengde gevoelens. In enkele uren tijd was ze meer kwijtgeraakt dan haar lief was en ze had zo het idee dat het einde van haar ellende nog niet in zicht was.

“Hoe voel je je?”

Slecht, wilde ze antwoorden, maar ze begreep dat de dwerg doelde op haar zeeziekte en ze stelde verwonderd vast dat ze daar geen last meer van had.

“Goed,” zei ze en net op dat moment rolde het schip opzij, waarbij ze zich maar net overeind kon houden aan een dik touw dat langs de gehele lengte van

de gang liep. De smalle ruimte werd volgens Pinxter voornamelijk gebruikt om de buikwand van het schip te controleren op beschadigingen, maar het was net zo goed een snelle manier om in het achterste ruim te komen, waar de bemanning sliep. “Ik voel me helemaal niet misselijk meer. Je armbanden werken verbazingwekkend goed.”

“Ies pressiepoenten. Verkt altijd. Kijk, daar ies de slaapruijnte.”

Het licht van Pinxters lantaarn wierp grillige schaduwen in de buik van het schip. Eleanora ontwaarde nette rijen hangmatten die met haken aan het plafond hingen, boven een netjes opgeruimde vloer. Langs de wand lagen enkele rollen touw, wat haken en ander scheepsgerief en een verweerde kist waaruit de dwerg ook voor haar een hangmat opdiepte.

“Deze ies voor jou,” zei hij en liet haar de haakjes zien waaraan ze het stuk stof kon vastmaken. “Probeer te slapen. Het ies slecht veer en dan ies een schip geen goede plek voor iemand zonder zeebenen. Blijf hier en kom niet aan dek, anders ga jij misschien overboord. Vanneer het veer kalmeert, dan kom jij naar kombuis en dan krijg jij brood en soep. Da?”

Hij overhandigde zijn lantaarn aan haar en ze was blij dat ze even alleen gelaten zou worden, zodat ze de kans kreeg om op adem te komen.

“Dank je wel, Pinxter.”

“Ies velkom, joef Eleanora.”

Hij sprak haar naam uit met de dubbele tong die zo typisch was voor zijn volk, boog en wankelde weg in een zeemansgang, zich dan weer links en dan weer rechts vasthoudend terwijl het schip heen en weer deinde. Eleanora keek hem na. In de verhalen zongen zeelui liedjes, dronken ze rum en was de helft van de bemanning begiftigd met een houten been, een ooglapje of een haak, maar daar had ze op de Schuimkliever tot hiertoe nog niets van gemerkt. Ze hing de lantaarn aan een haak, waardoor hij op de maat van het schip heen en weer danste. Vervolgens installeerde ze haar hangmat en legde haar tas erin. Niemand aan boord scheen zich zorgen te maken over het feit dat ze alleen was in het ruim, maar het kwam zelfs niet in haar op om rond te snuffelen in de persoonlijke spullen van de bemanning. Haar prioriteit was heelhuids in Thrill te geraken en ze was niet van plan om dat te dwarsbomen. En dus hing ze haar natte kleren te drogen, hulde zich in een droog nachthemd, blies de lantaarn uit en klom in de hangmat om een dutje te doen terwijl het rollende schip kraakte en schudde door het opkomende stormweer.

2. Offergaven

Een oorverdovend gekraak, een doordringende gil en een harde klap haalden Eleanora abrupt uit haar slaap. Het leek wel alsof de Schuimkliever door een reusachtige hand uit de zee werd geschept en weer losgelaten, waardoor het schip op de golven inbeukte. Elk stukje hout in het ruim kreunde en Eleanora greep angstig de randen van haar hangmat vast. Harde stemmen klonken boven het lawaai van de getormenteerde scheepswanden uit en ergens klonk opnieuw gegil. Omhoog ging het schip. Ze beet op haar tanden en spande zich onwillekeurig op, klaar om de slag op te vangen. Mannen schreeuwden naar elkaar en ze verstond iets wat klonk als 'hak hem om'. Neer ging het schip en ze was er zeker van dat ze dingen hoorde versplinteren. Er klonk gevloek en het geluid van bijlen die snel op iets inhakten. Weer ging het schip omhoog. Enkele ogenblikken bleef het stil, alsof het schip zijn adem inhield. Toen kwam de klap. Eleanora sloot haar ogen en prevelde een schietgebedje. Ze zouden zinken. Ze was er zeker van. En zij kon niet zwemmen!

"Théya, karun-nya. Théya, bescherm mij."

Na enkele minuten nagelbijtend in de duisternis gestaard te hebben, verzamelde ze haar moed en besloot het ruim te verlaten. Als het schip zonk, dan was het niet verstandig om ingesloten te zitten. Ze worstelde zich uit de hangmat en stelde verrast vast dat ze tot haar enkels in het water stond. Het kostte haar enkele pogingen om de lantaarn aan te steken, maar in het licht van de zwakke vlam zag de buik van het schip er nog akeliger uit. Er sijpelde gestaag water naar binnen en de vloer lag bezaaid met allerlei rommel. Snel trok ze haar halfdroge kleren aan, over haar nachthemd heen, waarna ze slingerend van balk naar balk, naar de deur liep en verder de smalle gang door tot ze Huivert vond bij de trap naar het dek, die haar met enkele gebaren te kennen gaf dat ze hem moest volgen.

"Goed dat je wakker bent, kleintje. Pinxter heeft je hulp nodig."

"Wat is er gebeurd?"

Haar hart bonkte in haar keel. Het kon niet anders dan dat er gewonden vielen als een schip zo tekeer ging. Ze hoopte maar dat de dwerg niets ergs overkomen was, want ze mocht hem wel. Een nieuwe klap van het schip deed haar uitglijden op de glibberige vloer, maar Huivert kon haar nog net opvangen.

“Dit is niet het moment om je benen te breken, kleintje,” zei hij en schoof haar voor zich uit het gangetje door en de kombuis in.

De keuken op het schip was klein, laag en smal en werd overheerst door een fornuis waarin de kolen gloeiend heet waren opgestookt. Aan het plafond hingen haken waaraan potten en pannen bengelden, zodat het opletten geblazen was nergens tegenaan te lopen. In het midden van de ruimte stond een tafel, waarop een kermende vrouw met riemen lag vastgebonden. Een man ondersteunde haar hoofd en liet haar slokjes drinken van een fles die gevuld was met een goudkleurig vocht. Zijn groezelige haar en de vuile strepen op zijn gezicht konden niet verbergen dat hij een elf was, net zoals de vrouw op de tafel.

“Laat me niet alleen, Gulin,” fluisterde de vrouw met een van angst vertrokken gezicht.

De man schudde het hoofd en zette opnieuw de fles sterke drank aan haar lippen.

“Nooit, Vira, dat zweer ik je.”

Eleanora's blik gleed als vanzelf naar het linkeronderbeen van de vrouw, dat stevig afgebonden was met een riem en in een bloederige doek gewikkeld zat. Haar blote voet hing er levenloos bij.

“Wat is er gebeurd?”

“Ze is onder de fokkemast terecht gekomen, kleintje. Ik zei nog dat de staggen niet strak genoeg stonden, maar luisteren ... ho, maar! En met deze wind was het wachten op een ramp. We waren er allemaal aan geweest als Gulin niet bovenin gezeten had en snel genoeg was om de touwen door te snijden, anders was het marszeil ook mee naar beneden gekomen. De fokkemast brak en viel naar bakboord, bovenop Vira, waarop het zeil water begon te scheppen. We dreigden met ons allen de diepte in te worden gesleurd, maar we waren er bijtijds bij om de mast helemaal om te hakken en Vira te bevrijden. De kapitein is razend op de fokkemaat. Met zo'n averij liggen we misschien weken vast in Thrill. Als we de haven halen, want dat is nog maar de vraag.”

Eleanora begreep maar de helft van wat Huivert zei en dat lag niet aan het Mosh dat hij sprak met zijn brommerige stem en vreemde accent.

“De voorste mast brak en ies op Vira terecht gekomen,” verklaarde Pinxter. “Haar voet ies gebroken op drie plaatsen. Ik moet hem ampoeteren.”

Vol afschuw staarde Eleanora de dwerg aan.

“Haar voet moet eraf?”

“Da.”

Er welde een wrange smaak op in haar mond toen het haar begon te dagen welke hulp de chirurgijn mogelijk van haar verlangde.

“Waarom ik? Wat ... wat wil je dat ik doe?”

“Jij bent niet nodig op het dek. Huivert, ga de kapitein zeggen dat wij alles onder controle hebben. Je bent toch te groot om hier binnen van moet te zijn. Eleanora, hou Vira samen met Goelin vast, dan kan ik door verken.”

Hij duwde haar naar het uiteinde van de tafel, waar ze vol weerzin het voorbeeld van Gulin volgde en Vira tegen het tafelblad pinde. Zonder veel omhaal duwde de dwerg een stukje hout tussen de tanden van zijn patiënt en greep de smalle metalen zaag die op het fornuis klaar lag. Zijn lippen telden de seconden tussen de momenten waarop het schip hard neerkwam in de golven.

“Het komt goed, Vira,” mompelde Gulin, maar het klonk meer alsof hij zichzelf probeerde gerust te stellen en niet zijn vriendin.

Eleanora zag hoe de dwerg de doek van het been verwijderde. Ze wendde het hoofd af en zette zich schrap. Het waardeloze stukje hout viel uit Vira's mond van de tafel en rolde onder het fornuis. Haar onafgebroken gekrijs ging door merg en been. Ze probeerde zich los te worstelen en het kostte Eleanora al haar kracht om de vrouw tegen te houden. Gulin liep rood aan en zweet parelde op zijn voorhoofd.

“Laat het ophouden,” smeekte hij, “alsjeblieft, laat het ophouden!”

Maar Pinxter ging onbewogen door met zijn bloederige taak. Af en toe wachtte hij even wanneer het schip naar beneden dook, maar daarna zaagde hij meedogenloos verder. Halverwege stopte Vira abrupt met schreeuwen. Haar ogen draaiden weg en ze zakte bewusteloos neer op de tafel.

“Vira!” schreeuwde de man in paniek.

“Laat haar,” zei Pinxter. “Ik ben niet klaar. Misschien ies beter zo.”

“Beter zo? Waarom?” vroeg Gulin achterdochtig.

Pinxter wikkelde de afgezaagde voet in een doek en legde hem op de grond bij de deur, waarna hij een schone doek nam van een plank, zijn handen waste in de emmer die naast de tafel stond en ze zorgvuldig weer droog veegde.

“Ik moet die vonde dichtschroeien.”

Gulin werd lijkbleek, maar knikte met opeengeklemd tanden.

Met grote ogen keek Eleanora toe hoe Pinxter een kapmes van een haak haalde en het in de gloeiende kolen van het fornuis stak. Ze wilde liever niet zien wat hij ging doen, maar kon geen vin verroeren. Ze wenste dat iemand Vira op een andere manier kon helpen. Waarom was er geen Heler aan boord van dit schip? Het amputeren en dichtbranden van wonden was ronduit barbaars.

“Niemand aan boord van dit schip bezit magie,” beantwoordde Gulin haar onuitgesproken vraag. “De kapitein niet, Vira niet, ik niet en geen van de andere elfen. De Schuimkliever van kapitein Ravarin is een thuis voor dorjé.”

“Hoe weet je dan wat ik dacht?”

Gulin schudde het hoofd.

“Ik las de afschuw op je gezicht. Ik hoopte ook dat we hulp zouden kunnen vinden in Thrill, maar volgens Pinxter zou Vira’s voet, en misschien zelfs de rest van haar been, tegen die tijd afgestorven zijn. We mogen blij zijn dat we hem aan boord hebben. Nu heeft ze een kans om het te halen.”

De dwerg knikte kort en trok het roodgloeiende mes uit de kolen.

“Ik doe wat ik kan, Goelin. Hou haar vast.”

Eleanora greep de bewusteloze Vira vast en Pinxter drukte het hete metaal tegen de open beenwonde. Het lichaam van de elfse schokte, maar ze gaf geen kik. De kombuis vulde zich met de geur van verbrand vlees en Eleanora probeerde de drang om te kokhalzen te onderdrukken. Alleen door zich sterk te houden, kon ze iets voor Vira betekenen.

“Ik ben klaar,” verkondigde Pinxter. Hij legde het hete blad weer op het fornuis en begon de riemen los te maken die Vira aan de tafel bonden. “Goelin, breng haar naar de kooi van Stoer. Vira kan daar in alle roest genezen. Ik kom zo.”

De dwerg liep naar een deur die in een hoek van de kombuis door schaduw verhuld werd en verdween in de duistere ruimte die erachter lag. Eleanora’s neus ving geuren op van diverse kruiden, verse vis en als ze zich niet vergiste hoorde ze een kip zachtjes kakelen. Even later verscheen Pinxter met een buidel gevuld met potjes en kruidjes.

“Ik ben bij Vira als men mij zoekt. Kan jij schoonmaken? Dan kunnen wij hier morgen veer koken.”

“Ik?” Vol afschuw keek Eleanora naar de ravage die Vira’s operatie met zich meegebracht had. Her en der lagen bloederige doeken, de tafel was smerig en ook de vloer was met bloedvlekken bedekt.

“Alle matrozen zijn op het dek nodig tijdens stormveer. Vees blij dat je nog nuttig bent,” wees Pinxter haar terecht. “Of dacht je je te mogen gedragen als een luie passachier?”

Eleanora balde haar vuisten. Zij? Lui? Ze was nog steeds niet helemaal in orde na haar zeeziekte en bovendien had ze kapitein Ravarin meer betaald dan haar lief was voor haar overtocht. Had ze dan niet het recht om weer in haar hangmat te kruipen? Wat dacht die dwerg wel?

“Er is zeevater voor de schoonmaak in de voorraadkamer, dat ies het vat links. Er zijn daar ook spoellen om te schrobben. Je kan weer gaan slapen vanneer je klaar bent. Als je honger hebt, dan is er brood en kaas. Da?”

De dwerg verwachtte werkelijk dat ze de rest van de nacht op haar knieën het bloed van de vloer zou schrobben en het ergste was dat Eleanora geen kwaad woord over haar lippen kreeg. Pinxter keek haar aan met dezelfde glim-

lach die haar eraan herinnerde hoe hij haar zonder meer geholpen had toen ze doornat en doodziek in elkaar gezakt zat op het dek. De armband om haar pols jeukte en ze slikte haar onwil in. Als er iemand was die haar hulp verdiende, dan was het Pinxter en misschien kon hij een goed woordje voor haar doen bij de kapitein. Ergens hoopte ze nog steeds dat Ravarin haar de diamanten oorbellen zou teruggeven.

“Ik zal mijn best doen,” zei ze en toen Pinxter de kombuis met een laatste goedkeurend knikje verlaten had, ging ze zuchtend op zoek naar het schoonmaakmateriaal.

“Eleanora?”

Haar oogleden voelden aan als lood. Het had haar een halve nacht gekost om de kombuis weer enigszins toonbaar te maken. Het leek wel alsof haar hoofd nog maar net op de bal kleren lag die ze als hoofdkussen gebruikte, toen een warme stem haar naam riep.

“Kleintje? Ben je wakker?”

“Huivert? Wat is er?” Haar stem begaf het bijna. “Hoe laat is het?”

“De zeekoning heeft zijn kalmte herwonnen en het is tijd om de nieuwe dag te begroeten, kleintje.”

Ze kreunde en begroef haar gezicht in het zelfgemaakte kussen. Eleanora vermoedde dat het de jurk was die Aimon haar gegeven had, ze dacht dat ze zijn geur erin kon ruiken. Onmogelijk natuurlijk, maar ergens was het een troost dat ze hem nog steeds een stukje bij zich had.

“Laat me alsjeblieft met rust. Ik ben doodop.”

“Iedereen is moe, kleintje. We hebben allemaal de hele nacht hard gewerkt om te vermijden dat het schip met ons de diepte in zou gaan. Jij hebt meer slaap gehad dan de rest van de bemanning samen. Sta op, anders draai ik je hangmat om.”

Binnensmonds mopperend deed Eleanora wat de reus haar vroeg en volgde hem het ruim uit, langs de smalle gang waar Huivert gebukt maar n t in paste en het dek op. Ze probeerde de slaap uit haar ogen te wrijven, trok de jas waarin ze geslapen had dicht om zich heen en stak haar handen diep in haar zakken om ze een beetje warm te houden. Haar adem vormde witte wolkjes die zichtbaar waren in het spaarzame licht van de lantaarns op het dek.

De storm had lelijk huisgehouden op het schip. Vooraan was de mast vrijwel volledig weggeslagen, enkel een gebroken stomp stond nog overeind. Bij zijn val had de fokkemast een deel van het dek versplinterd en de reling aan bakboordzijde over een lengte van een tiental passen volledig weggeslagen. De

matrozen waren hard aan het werk geweest om de schade zo goed en zo kwaad als dat ging te herstellen, maar de mast zou moeten wachten tot ze een haven binnen voeren.

“Stuur haar naar boven, Huivert.”

Eleanora keek op naar het bovendek waar kapitein Ravarin aan het stuurwiel stond. De reus gaf haar een duwtje in de rug en na bemoedigend ‘ga maar’, beklom ze de ladder. Naast de kapitein zat Pinxter op een ton smakkend een appel te eten. Hij bood haar een stuk aan, waar ze zonder veel honger op knabbelde terwijl ze zich afvroeg wat de kapitein van haar wilde.

“Dan Huivert Sneeuw,” riep Ravarin naar beneden, “aan jou de eer om te beginnen.”

De reus boog in de richting van de kapitein, sloeg de scheepsbel, wachtte drie tellen, sloeg hem opnieuw, wachtte en herhaalde dit tot zeven galmende klanken de matrozen op het dek tot stilte gemaand hadden. De timmerlui legden hun hamers neer, touwen en knopen werden gelaten voor wat ze waren, zwabbers werden opzij gelegd, de mannen en vrouwen in het want klommen naar beneden en wie benedendeks was, kwam naar boven. De bemanning stelde zich op in twee dubbele rijen tegenover elkaar, met een breed gangpad tussen hen in, vanaf de voorsteven tot de achtersteven, waarbij de jongste matroos het verst van de kapitein verwijderd was. Na de laatste slag werd het doodstil aan boord. Eleanora wierp een vragende blik op Pinxter, die zijn ton verlaten had en nu plechtig naast de kapitein stond. De dwerg legde een vinger op zijn lippen, haar beduidend stil te zijn, en keek toen weer strak voor zich uit. De bemanning wachtte ergens op, zoveel was duidelijk, al had ze geen idee wat het zijn kon. Ze dook wat dieper weg in haar jas, geeuwde en vroeg zich af of ze vandaag nog slaap zou kunnen inhalen.

Aan de horizon verscheen een eerste streep licht en Eleanora merkte op dat de zee een stuk vriendelijker leek nu de storm was gaan liggen. De uitgestrektheid van de grijze golven, waarop nergens een ander schip of een stuk land te bekennen was, imponeerde haar. Heel even had ze het gevoel alleen op de wereld te zijn, weg van de problemen die haar achtervolgden en die nog op haar wachtten en stilaan begon ze te begrijpen wat een leven op zee zo aantrekkelijk maakte. Aan boord van de Schuimkliever bestond de wereld slechts uit de bevelen van de kapitein en de noden van het schip, daarbuiten was er niets. Voor sommigen zou zo’n leven vast lijken op een vorm van gevangenschap, maar anderen gaf die beperking net een gevoel van immense vrijheid. Zodra de matrozen aan boord klommen, verdwenen de problemen aan land als sneeuw voor de zon. Ze begreep ook waarom het schip een aantrekkelijke plaats was voor dorjé. Elf, mens, reus en dwerg ... iedereen was hier gelijk. Niemand had contact

met het thuisfront en iedereen was op elkaar aangewezen. Eleanora moest bescennen dat ze het wel prettig vond dat niemand haar gedachten kon lezen. Aan boord van de Schuimkliever was haar geheim veilig.

De hemel verkleurde van koningsblauw naar koraalroze, terwijl de zon zich uit de zee verhief. Eleanora merkte voor het eerst de schaduwen op onder het zeeoppervlak die langs het schip mee zwommen en ze schuifelde iets verder van de reling vandaan. Ze had al eerder vissen gezien én gevangen, maar die hadden in rivieren gezwommen en waren zelden langer dan een armlengte geweest. Ze had zich nooit gerealiseerd dat zeevissen groter konden worden, maar ergens was dat wel logisch aangezien de zee ook veel uitgestrekter was.

Huivert brak de stilte, door met zijn diepe, warme stem een lied in te zetten dat na enkele tonen bijval vond. Hij zong in zijn eigen taal en hoewel ze de exacte betekenis niet kende van zijn lied, dacht ze de strekking ervan te begrijpen. Er werd dank gezongen omdat het schip en de bemanning de stormnacht hadden overleefd. Eleanora neuriede in zichzelf de melodie mee en hoorde dat zowel Pinxter als de kapitein hetzelfde deed. Terwijl het lied in crescendo aanzwol, liep de jongste dekknecht rond met een offerschaal die zich snel vulde met koperen en zilveren munten. Hier en daar werden er ook kleinigheden aan toegevoegd zoals spiegeltjes, veelkleurige kralen en belletjes die tinkelden als je ermee schudde. Geboeid keek Eleanora toe tot ze in haar ooghoek iets uit het water zag springen. Met een kreet rende ze naar de reling. Dat was geen vis geweest!

“Hebben jullie dat gezien? Dat was een ... een...”

“Een Aquitaniër.”

“Ja! Met een vissenstaart en schubben en vinnen en ... en ... en armen...”

Het drong plots tot haar door dat niemand bijzonder verbaasd was over wat ze gezien had en dat de ceremonie doorging alsof er niets gebeurd was. De bemanning zong ongestoord verder en de kapitein stond nog steeds aan het wiel. Alleen Pinxter was van zijn plaats gekomen. Hij nam zijn ton, klom erop en kwam naast haar over de reling hangen.

“Zij vonden ons deze nacht en hielpen het schip redden en op koers houden. Vast omdat ve anders een van hoen ondervaterdorpen bedreigden, vant anders zie je ze nooit. De Schuimkliever vordt noe omringd door die Aquitaniërs om ons naar Thrill te brengen. Tegen betaling, vandaar dat ve een ceremonie houden.”

“Ik dacht dat dit een religieus moment was,” zei Eleanora en ze kon niet vermijden dat er een lichte teleurstelling doorklonk in haar stem.